

ЧОВЪШКИЯТЪ ДУХЪ

СОФИЯ
1933 г.

ЧОВЪШКИЯТЪ ДУХЪ

СОФИЯ
1933 г.

ЧОВЪШКИЯТЪ ДУХЪ.

Сега ще ви задамъ слѣдния въпросъ: защо човѣкъ трѣбва да учи? Мнозина казватъ, че науката напжтва човѣка въ живота. Право ли е това? Ако се качите на единъ автомобилъ, можете ли да кажете, че той ви напжтва? Колкото автомобилътъ напжтва човѣка, толкова и науката го напжтва. Какво прѣдставя въ сжщностъ науката? По този въпросъ има двѣ мнѣния: едното мнѣние — че безъ наука не може; другото мнѣние — че безъ наука може. Значи, и съ автомобилъ може, и безъ автомобилъ може. Науката е произведение на човѣшкия духъ, а човѣшкиятъ духъ седи надъ всички науки. Отъ хиляди вѣкове насамъ човѣшкиятъ духъ е създавалъ и продължава да създава наукитѣ. Едни отъ тѣхъ сж изчезнали, а други и досега продължаватъ да сжществувать. И съврѣменната наука единъ день ще изчезне; отъ нея ще остане само най-цѣнното, а всичко друго, което е служило като забавление за малкитѣ дѣца, ще се забрави, ще се заличи. Мислите ли, че единъ ангелъ може да се занимава съ съврѣменната математика и съ

съврѣменното счетоводство? Мислите ли, че единъ ангелъ може да се занимава съ законодателството, по което се управляватъ съврѣменнитѣ общества и народи? Мислите ли, че въ бждещето съврѣменната физика и химия ще се намиратъ въ сжщото положение, както днесъ?

Сега, като говоря по този начинъ, мнозина мислятъ, че азъ отричамъ науката, или не признавамъ ученитѣ хора. Нито науката отричамъ, нито ученитѣ, но казвамъ, че всички учени хора сж черпили познания отъ източникъ, по-високъ отъ тѣхъ, и всѣки се е домогвалъ до тѣзи знания споредъ степенъта на своето развитие. Въ този смисълъ, азъ не признавамъ учени, които черпятъ своята наука отъ земята. Кантъ бѣше ученъ, но отдѣ черпѣше знанията си? Пророцитѣ отдѣ черпѣха знанията си? Тѣй че, когато нѣкой мисли, че знае много нѣща, това значи, че прѣди това той е билъ невѣжа. И прѣди да е свършилъ университетъ, човѣкъ все е знаелъ нѣщо. И слѣдъ като свърши, пакъ знае нѣщо. Важно е, човѣкъ да не се заблуждава, да мисли, че като свърши университетъ, всичко знае. Колкото да учи, човѣкъ все остава невѣжа по отношение на това, което се разкрива прѣдъ него. Учениятъ знае, че земята се върти около своята ось, но какъ, именно, се върти, той не може да докаже. Учениятъ знае, че земята се е отклонила на 23° отъ осьта си, но какъ е станало това отклонение, не може да докаже. Слѣдователно, той трѣбва да

бжде като художника. Щомъ нарисува една картина, той самъ трѣбва да знае, върна ли е картината му, има ли дефекти, добръ ли прѣдставя природата и т. н. Ученията трѣбва да бжде първиятъ критикъ на себе си. Всѣко нѣщо, което знае, той трѣбва да докаже, да го обоснове. Това е знание. Когато музикантътъ свири, той трѣбва да изразява нѣщата, както сж. Ако свири нѣщо отъ Бетховена, той трѣбва да го изпълни, както самиятъ Бетховенъ. Всѣки трѣбва да прилича на себе си. Ако прѣдставяте Бетховена, трѣбва така да го изразите, че той самъ да се познае.

Обаче, много хора, като приличатъ на себе си, искатъ и другитѣ да бждатъ като тѣхъ. Нѣма по-голъмо нѣщастие за хората отъ това, да мязатъ едни на други. Природата обича разнообразието. Докато всѣки човѣкъ прѣдставя особенъ екземпляръ, той е цѣненъ; щомъ се явятъ два еднакви екземпляра, цѣната имъ се намалява. Казвате, че въ свѣта има безброй учени хора. Не, въ свѣта има само единъ ученъ човѣкъ — козмическия. Всички останали учени сж негови секретари, които ходятъ тукъ-тамъ, събиратъ материалъ, какво казалъ този или онзи ученъ и го разгласяватъ. Запримѣръ, може ли съврѣменната наука да обясни произхода на живота и да създаде човѣка? Знае ли тя онзи елементъ, който създава безсмъртието? Съврѣменната наука обяснява нѣщата все отъ гледището на физическитѣ закони. Вънъ отъ тѣхъ тя нищо не може да докаже. Питамъ: освѣнъ физическитѣ, не

сществуватъ ли други закони? Освѣнъ физическитѣ закони има и други, които ученитъ не сж открили. Това, което ученитъ наричатъ законъ, е проява само на истинския законъ. Въ абсолютния законъ нѣма никакви изключения. Законъ, въ който има изключения, не е истински законъ. Въ законитѣ на живата природа нѣма никакви изключения. Слѣдователно, кажете ли за нѣщо, че е законъ, въ този законъ не трѣбва да има изключения. Щомъ има изключения, той е правило.

Казватъ, че логиката изучава законитѣ за правилното мислене. Ако въ мисълта на човѣка има изключения, какви сж тѣзи закони? Какво ще се каже тогава за отрицателнитѣ мисли на хората, върху които се съгражда животъ само на страдания и разочарования? Какво ще кажете за любовта на съврѣменнитѣ хора? На какви закони почиватя? Съ това не искамъ да разрушавамъ идеалитѣ ви, но искамъ да ви извадя отъ заблужденията въ живота. Запримѣрь, нѣкой седи прѣдъ една стѣна и казва: Задъ тази стѣна нѣма нищо. Не, задъ тази стѣна се криятъ много нѣща, които ти не виждашъ. Ако ти не виждашъ нищо, това още не значи, че наистина нищо друго не сществува.

Слѣдователно, положението, до което е дошла съврѣменната наука, е само въведение къмъ истинската наука. Съ това авторитетътъ на ученитъ не се подцѣнява. Напротивъ, съврѣменнитѣ учени иматъ цѣна и то толкова по-голяма, колкото по-близо седатъ до истината. Всѣка теория е цѣнна дотолкова, до-

колкото тя съдържа истината въ себе си. И музиката, и художеството трѣбва да съдържатъ истината въ себе си. Всѣко нѣщо, върху което работимъ, трѣбва да съдържа истина. Всѣка мисль, всѣко чувство, всѣка постѣпка на човѣка трѣбва да съдържа истината въ себе си. Истината е сжщественото въ живота, къмъ което трѣбва да се стремите.

Ако турите истината като основа на своя животъ, всички недоразумения между васъ ще изчезнатъ. Въ отношенията на хората липсватъ допирни точки. Защо? — Защото всѣки живѣе въ специаленъ центъръ на мозъка си и вънъ отъ него не излиза: единъ живѣе въ центъра на своитѣ лични чувства, другъ — въ своитѣ религиозни чувства, трети — въ общественитѣ чувства и т. н. Всѣки отъ васъ, запримѣръ, знае ли въ кой центъръ на главата си живѣе? Знаете ли, коя станция на мозъка ви е отворена? Слушате нѣкоя хубава сказка или бесѣда, но въ това врѣме ви занимаватъ други въпроси; други желаня се събуждатъ у васъ. Нѣкой казва: Дано по-скоро свърши сказчикътъ, че да отида на концертъ. Другъ казва: Дано по-скоро се освободя, че ме чака важно търговско прѣдприятие. Това показва, че интереситѣ на човѣшкия духъ сж различни. Какво се ползува духътъ отъ музиката, отъ религията или отъ науката въ всичкитѣ имъ области? Кой кого учи: духътъ се учи отъ музиката, или музиката се развива отъ духа? Цигулката ли учи цигуларя, или цигуларьтъ развива цигулката? Цигуларьтъ учи цигулката да свири, но не

обратното. Следователно, човѣшкиятъ духъ учи човѣка на всичко.

Нѣкой извърши едно дѣло и послѣ казва: Азъ постъпихъ споредъ природата си, другояче не мога да постъпя. Другъ казва: Азъ трѣбва да лѣгамъ рано. Само по този начинъ мога да почивамъ. Питамъ: право ли е това? Истинската почивка не се постига съ много спане. Когато човѣкъ иска да почине, той трѣбва да освободи ума си отъ всички непотрѣбни мисли, сърцето си — отъ всички непотрѣбни, тягостни чувства и желания. Тѣ изчерпватъ енергията на човѣка, безъ да му дадатъ нѣщо. За да почине, художникътъ трѣбва врѣменно да изхвърли всички бои отъ ума си. За да почине, ученикътъ трѣбва врѣменно да изхвърли всички книги отъ ума си. Докато приеме необходимата енергия отъ природата, умътъ на човѣка трѣбва да бжде съвършено свободенъ отъ всички външни пособия. Щомъ приеме нужната енергия, той може вече да вземе пособията си и отново да започне работата си. Като знаете това правило, трѣбва да бждете внимателни, както къмъ себе си, така и къмъ другитѣ. Никога не се налагайте съ своето мнѣние върху приятелитѣ си, да не ги обрѣмените, нито се оставяйте други да ви обрѣменяватъ. Пазете се отъ прѣсищане. Човѣкъ може да се прѣсита отъ музика, отъ наука, отъ религия. Нѣма по-опасно нѣщо за човѣка отъ прѣсищането. Човѣкъ може да се прѣсита и отъ живота. И тогава той започва да мисли за самоубийство. За да не

се прѣситите отъ живота, не желайте всичко да опитате, не желайте всичко да знаете. Нѣкой казва: Азъ зная всичко. Онѣзи хора, които знаеха всичко, днесъ сж заровени въ земята. Ученитѣ слѣзоха долу, въ земята, а невѣжитѣ останаха горѣ, да учатъ. Ученитѣ създадоха свѣтоветѣ. Вѣрно ли е това? Туй е теория, която се нуждае отъ доказателства. И да се докаже, всѣки ще запита: Кой е присъствувалъ при създаването на свѣтоветѣ, та да знае, какъ е станало това?

Казвамъ: истината не се нуждае отъ доказателства или отъ демонстрации. Нѣкой човѣкъ е тжженъ, скърбенъ, отчаянъ. Какъ ще докажете това? Ако можете моментално да смѣните състоянието му, това е истинска наука. Едно е важно за човѣка: сърцето, умътъ, волята, душата и духътъ му да бждатъ съвършено свободни, т. е. да могатъ всѣки моментъ да се проявятъ. Правата мисль може да се прояви само при свобода. Вънъ отъ свободата тя не се проявява. Когато умътъ, сърцето и волята на човѣка се проявяватъ правилно, той има цѣнни придобивки. Тия придобивки се складиратъ въ душата. Тя е съкровищница на човѣшкия духъ. Тя носи въ себе си всичко онова, което човѣшкиятъ духъ е придобилъ отъ незапомнени врѣмена до днесъ. Въ този смисль казваме, че нищо въ живота не се губи. Богатството, което човѣшкиятъ духъ е придобилъ, е скрито въ душата му, и единъ день, когато потрѣбва, то ще се даде като даръ, като наслѣдство на онзи, който го е изработилъ. Единъ день това зна-

ние, това богатство |ще бжде достояние на всички души. Ще дойде день, когато и невѣ-житѣ, безъ да сж работили, ще иматъ на разположение науката на миналото. Не става ли това и днесъ? Взѐмете една плоча, турите я на грамофона, завъртите ключа и слушате рѣчьта на нѣкой ученъ. Той не сжществува вече на земята, заминалъ е за онзи свѣтъ, но прѣподава, развива, обяснява своитѣ формули. Може ли, при това положение, да наречете плочата учена? Колкото плочата е учена, толкова ученъ може да бжде и онзи автоматъ, който механически рѣшава най-труднитѣ задачи. Може ли да се нарече ученъ човѣкъ онзи, който отъ създаването на свѣта до днесъ е изчислилъ, колко хора сж се родили и колко сж умрѣли? Ученъ е той, но какво ще допринесе неговата ученостъ за човѣчеството? Слѣдъ него ще дойде другъ ученъ, ще изнесе причинитѣ за умиранията, ще доказва на хората, че трѣбва да се измѣнятъ условията, за да се намали смъртността. Добро е всичко това, но то е само теория. Кой отъ тия учени ще бжде най-авторитетенъ? Ако тѣзи учени дойдатъ при васъ и чрѣзъ изчисления ви покажатъ, какви страдания ще минете прѣзъ живота си, при какви условия ще ви сполетятъ, какъ можете да ги избегнете, вие ще се замислите малко. Въ края на краищата ще кажете, че това е теория. Обаче, натъкнете ли се на страданията, вие започвате сериозно да мислите. Значи, истинскиятъ авторитетъ за васъ е животътъ.

Казвате: Айнщайнъ е ученъ човѣкъ. Дарвинъ, Кантъ сжщо така сж учени, понеже внесоха нѣщо ново въ свѣта. Айнщайнъ е нѣждѣ въ Германия, Дарвинъ — въ Англия, Кантъ — въ Германия, обаче, всѣки човѣкъ включва въ себе си и Айнщайна, и Дарвина, и Канта. Всички хора живѣятъ въ васъ. Цѣлото човѣчество се съдържа въ единъ човѣкъ, и всѣки човѣкъ е въ цѣлото човѣчество. Като кажете ябълчна сѣмка, вие разбирате зародишитѣ на всички ябълки. Една ябълчна сѣмка съдържа въ себе си разнообразието на всички ябълки. За да се разбере тази идея, човѣкъ трѣбва да разглежда живота като нѣщо цѣло. За тази цѣль той трѣбва да се проникне отъ онази непрѣодолима вжтрѣшна любовъ къмъ знанието, къмъ истината. Духътъ подтиква човѣшката душа къмъ знание. Слушали сте да казватъ: Копнѣе ми душата. Духътъ подтиква ума къмъ пластичность, къмъ просвѣтление, а сърцето — къмъ облагородяване.

Защо е нужна наука на човѣка? — Наука-та развива дарбитѣ и способноститѣ. Тя разработва, оформява главата на човѣка. Като погледнете челото, черепа на човѣка, ще познаете, съ кои области отъ науката най-много се е занимавалъ. Ако духътъ на нѣкой човѣкъ не намѣри условия да се прояви, главата му постепенно започва да се деформира, носътъ му се изкривява. Като наблюдавате хората, ще видите, че всѣки отъ тѣхъ все има нѣкакъвъ дефектъ: на одного очитѣ сж изкривени; на друго — носътъ е кривъ, но-

здритъ сплеснати; на трети — вѣждитѣ сж. неправилни; на четвърти — лицето е асиметрично. Добрѣ е отъ врѣме на врѣме да се оглеждате, да видите, какъвъ дефектъ имате на лицето, или на главата си и да работите за неговото изправяне. Ако човѣкъ не се оглежда, да види дефектитѣ си, той ще мисли, че е безпогрѣшенъ, че е абсолютно добъръ. Добъръ човѣкъ, въ пълния смисълъ на думата, е онзи, който нѣма никакъвъ дефектъ нито въ физическо, нито въ умствено, нито въ сърдечно отношение. Физически той трѣбва да бжде здравъ, но не пълень, дебелъ. Пълнотата още не показва здраве. Кръстътъ или талията на човѣка по мѣрка трѣбва да бжде два пѣти по-дебела отъ врата; вратътъ трѣбва да бжде два пѣти по-дебелъ отъ ржката. Ако мѣрките на кръста и на врата на даденъ човѣкъ сж по-голѣми отъ опрѣдѣленитѣ, значи, има извѣстна аномалностъ въ него.

Като говоря за положителната наука, азъ я сравнявамъ съ музиката. Математиката, физиката, химията сж музикални изрази. Механиката, напримѣръ, се занимава съ движението на тѣлата, съ силитѣ. Значи, тя се занимава съ живи тѣла. Само живитѣ тѣла се движатъ. Движението не е механически процесъ. Само разумнитѣ тѣла се движатъ; само разумнитѣ тѣла биватъ тъмни и свѣтли; само разумнитѣ тѣла биватъ твърди, течни и въздухообразни. Енергиитѣ, силитѣ пъкъ сж достояние на човѣшкия духъ. Когато човѣшкиятъ духъ иска да си направи сѣнка, да

се освободи отъ вибрациитѣ на свѣтлината, той сгжстява материята около себе си. Слѣдователно, той е въ сила да сгжстява и разрежда материята. Въ това отношение земята прѣдставя образецъ на твърда, гжста материя, а слънцето — на рѣдка материя. Слънцето е свѣтесто тѣло, а земята — тъмно. Може би, слѣдъ милиони години и земята ще свѣти като слънцето. Нѣкога и тя е била свѣтесто тѣло, но е изгубила свѣтлината си. Една българска поговорка казва: „Дѣто е текла вода, тамъ пакъ ще тече.“ И човѣкъ минава прѣзъ състояния на тъмнина и свѣтлина. Нѣкога той свѣти като слънцето, а нѣкога е тъменъ като земята. Това сж състояния, прѣзъ които човѣкъ минава, за да научи нѣщо. Тѣй щото, човѣкъ ще се качва въ рая, ще слиза и въ ада. Като слѣзе въ ада, той казва: Страшно нѣщо е адътъ! Казвамъ: страшно нѣщо е адътъ, когато човѣкъ не знае, отдѣ да излѣзе. Иначе, може ли да излѣзе самъ отъ ада, нищо страшно нѣма тамъ. Ако човѣкъ попадне между жителитѣ на слънцето, безъ да разбира езика и реда имъ, безъ да е готовъ за тѣхната култура, а при това не може да слѣзе на земята, той и тамъ ще бжде нещастенъ. Мнозина мислятъ, че ако отидатъ въ рая, ще ги посрещнатъ съ музика и пѣсни, съ угощения. Да, ако сж готови за това, ако съзнанието имъ е пробудено, така ще бжде. Ако съзнанието имъ не е будно, и въ рая, и въ ада да сж, все е страшно. Христосъ казва: „Голѣма е радостъта на небето за грѣшника, който се разкайва за грѣхове-

тѣ си, които се обръща къмъ Бога и прила-
га Любовта, Мъдростта и Истината.“

И тъй, ако искате да се ползвате отъ зна-
нието, което сте придобили, трѣбва да го при-
лагате. Каквото знание придобиете, каквато
книга прочетете, приложете поне най-малкото
отъ нея. Ако прочетете една книга, безъ да
приложите нѣщо отъ нея, по-добрѣ да не
сте я чели. Сжщото се отнася и до Библията.
Малко четете отъ нея, но прилагайте. Каз-
вате: Какъ можемъ да познаемъ, коя книга
трѣбва да четемъ? Ще ви дамъ слѣдното
правило: Вземете книгата, която искате да че-
тете, турете я прѣдъ челото си, отправете
мисълта си къмъ разумния свѣтъ и запитай-
те Божественото въ себе си, да я прочетете,
или не. Слѣдъ това останете спокойни за
една-двѣ минути и ще чуете, единъ тихъ
гласъ отвѣтрѣ ви отговаря да четете книгата,
или не. Слушайте този гласъ! Той никога
не лъже. Човѣкъ трѣбва да знае, какво да
чете. Това четиво, което е полезно за ед-
ного, не е полезно за друго. Има смисълъ
да се чете една книга само тогава, когато тя
дава храна за ума, сърцето, волята, душата и
духа на човѣка. Когато човѣкъ чете по този
начинъ и се съвѣтва съ своя вжтрѣшенъ гласъ,
той ще развие въ себе си интуицията, чрѣзъ
която ще познава соковетѣ, които текатъ въ
живота и оттамъ ще задържа за себе си полез-
нитѣ, а ще се прѣдпазва отъ отровнитѣ. Вие
трѣбва да се прѣдпазвате отъ отровнитѣ сокове
на книгитѣ, Четете нѣкоя философска книга,
или чѣкой романъ, и цѣла нощ не можете да

спите, казвате: Тази книга съесъмъ размжти ума ми! Значи, човѣкъ всѣкога трѣбва да бжде буденъ. Чете нѣщо, или говори съ нѣкого, той всичко трѣбва да поставя на критика, на вжтрѣшна анализа.

Материалиститѣ казватъ: Всичко въ свѣта е материя. Слѣдователно, другъ свѣтъ, освѣнъ материалниятъ, не съществува. Значи, и Богъ не съществува. — И едното, и другото твърдение прѣдставятъ външната страна на живота. Като говорите за материалния свѣтъ, като единственъ свѣтъ, тогава и Богъ ще бжде за васъ материаленъ. Всичко, което е извънъ васъ, е материално; всичко, което е вжтрѣ въ васъ, е духовно. Слѣдователно, външното е отражение на вжтрѣшното. Когато човѣкъ говори за душата си, а живѣе изключително въ врѣмето и пространството, това показва, че той още не се е въплѣтилъ напълно, все още му липсва нѣщо. Вслѣдствие на това, човѣкъ още не е господарь на положението си. Трѣбва да минатъ хиляди години още, докато душата на човѣка остане за винаги да живѣе въ неговото тѣло. Това означава истинско въплѣтяване. Тогавъ човѣкъ става господарь на положението си, той става свѣтия. Засега човѣкъ е въ положението на растение, не е пусналъ дълбоко корени въ окръжаващата срѣда, вслѣдствие на което нѣма условия за дългъ животъ. И при това положение хората казватъ: Ние имаме свободна воля, това ще направимъ, онова ще направимъ. Да, съврѣменнитѣ хора сж толкова силни, толкова умни, че още на 60 годишната

си възраст губятъ силитѣ си, губятъ знания-та си и казватъ: Едно врѣме бѣхме даровити, способни, имахме знания, но налегнаха ни старини и всичко изгубихме. Питамъ: какъ е възможно това? Значи, като остарѣе човѣкъ, мисълта му изчезва. Ако започне да мисли, филмътъ му се измѣства, не може да се появи на платното.

Казвамъ: Ако човѣкъ иска да запази и на старини знанието, способнитѣ, богатството си, които е придобилъ на млади години, той трѣбва да е живѣлъ съвършено чисто вжтрѣшенъ животъ. Безъ чистота човѣшкиятъ духъ не може да се прояви въ силата си, не може да запази богатството, което е придобилъ на младини. Човѣкъ ще изучава много пжти едни и сжщи нѣща, ще ги забравя, отново ще ги изучава, докато най-послѣ тѣ станатъ въ него втора природа. Истинско знание е това, което никога не се заличава отъ съзнанието на човѣка. Споредъ теорията на прѣраждането, вие сте дохождали много пжти на земята и въ нѣкое отъ своитѣ прѣраждания може да сте били виденъ адептъ въ Индия, да сте имали послѣдователи, да сте учили хората на великото знание, а днесъ нищо не помните. Защо? — Отклонили сте се отъ правия пжтъ, вслѣдствие на което всичко сте изгубили. Сега трѣбва отново да работите, да придобиете старото си знание. Нѣкои разправятъ, че Ледбитеръ, водителъ на теософитѣ, въ нѣкогашното си минало, е билъ пророкъ Амось. Ледбитеръ самъ се чуди, какъ е забравилъ всичко отъ миналото си знание. Днесъ

той е лишенъ отъ пророчеството на Амоса, който е билъ простъ говедаръ: малко нѣщо знаелъ, но всичко това е знаелъ добръ и го е прилагалъ. Амось прѣдсказвалъ много нѣща, а Ледбитеръ едва запазилъ отъ миналото си разположение къмъ духовенъ животъ. Слѣдователно, ако човѣкъ не иска да регресира, а желае да запази знанието си, той трѣбва да живѣе абсолютно чистъ животъ. Само при такъвъ животъ човѣкъ може да запази знанието си, да даде просторъ на духа си и да работи въ съгласие съ законитѣ на живата природа. Съврѣменнитѣ хора мислятъ, че много знаятъ. Тѣ не трѣбва да забравятъ, че сж проводници на Божественото знание. Докато държатъ връзка съ Бога, тѣ могатъ да бждатъ носители на Неговитѣ мисли. Щомъ прѣкъснатъ връзката си съ Него, и знанието имъ ще се прѣкрати. При това, каквото знание придобиятъ, тѣ трѣбва да го обработятъ въ себе си и частъ отъ него да дадатъ на другитѣ.

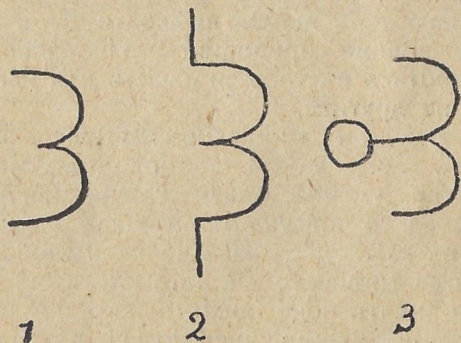
И тъй, нѣма по-красиво състояние за човѣка отъ това, да има добро разположение на духа си, да има онази дѣтска възприемчивость, да се ползува отъ всичко, което слуша. При това, той трѣбва да бжде свободенъ да изказва мнѣнието си, като счита, че всички хора знаятъ поне колкото него.

Сега ще напиша числото 111, което е съставено отъ три единици, т. е. отъ три прави линии. Като разглеждате този профилъ, виждате, че и той е образуванъ отъ прави линии,

на брой седемъ: 1111111. Значи, имате числото 1,111,111. Този профилъ струва ли единъ милионъ? Прѣдставете си, че тия единици

сж силови линии, отъ които може да създадете цѣлъ образъ и да подвижете свѣта на прѣдъ. Обаче, за да поставите тия сили на мѣстото имъ, изисква се знание. Въ тѣзи линии се крие цѣла наука. Когато се говори за единицата, за двойката, за тройката и за другитѣ числа, трѣбва да се знае, дѣ се намира всѣко отъ тѣхъ по лицето и тѣлото на човѣка. Единицата, на примѣръ, е поставена на носа; тройката — на вѣждитѣ, (1); петътѣ — на прѣститѣ. Тройката е поставена още и на човѣшката уста, разгледана въ профилъ, (2). Устата прѣдставя халка, която ни свърз-

ва съ земята, посрѣдствомъ вжже, което постоянно влиза и излиза, прѣнася храната, (3). Котвата пѣкъ прѣдставя очитѣ, свързани съ но-

са и устата, като халка. Устата ни спасява отъ труднитѣ положения въ живота. Ако халката се скъса, сама за себе си котвата нищо не струва. Вжжето прѣдставя вѣрата въ човѣка, че винаги ще има храна да подържа организъма си. Храната прѣдставя животѣ сили, които влизатъ въ устата и послѣ излизатъ навънъ. Устата извършва нѣколко функции: първо въ нея влиза храна, която се сдѣвква отъ жбитѣ; послѣ, прѣзъ нея влиза въздухъ за дробоветѣ. И най-послѣ устата говори, произнася се за всичко, което е опитала.

Питамъ: коя е основната мисль въ тази лекция? (— Човѣшкиятъ духъ, като авторъ на всички нѣща на земята). Щомъ човѣшкиятъ духъ е авторъ на всички нѣща, които виждате по лицето на земята, трѣбва ли да се кланяте на това, което той е създалъ? Затова и въ Писанието е казано: „Да не се кланяшъ на никакъвъ идолъ нито на земята, нито на небето.“ Като казвамъ, че човѣшкиятъ духъ е създалъ всичко, азъ го разглеждамъ въ неговата първоначална сила и чистота.

✓ Човѣкъ трѣбва да се стреми къмъ това състояние на духа си, да възстанови неговата сила и чистота, като постепенно се освобождава отъ заблужденията на своето минало. Щомъ човѣшкиятъ духъ, прѣзъ врѣмето на своя животъ, е създалъ и доброто, и злото, той може да ги използва, да бжде господарь и на едното, и на другото. ✓ Казвате: Ами тогава, дѣ остава волята Божия? ✓ Казвамъ: ✓ духътъ на човѣка винаги изразява волята Бо-

жия. Той върши това, което отъ Бога е научилъ. Той е разумното начало въ живота на човѣка. Слѣдователно, да вършимъ волята Божия, това е проява на разумното въ насъ. Да се противимъ на волята Божия, това значи да изразимъ нашата воля. Когато човѣкъ се противопоставя на Божията воля, той се изявява негативно. Въ това отношение, хора, които минаватъ за волеви натури, сж изложени на повече страдания отъ онѣзи, които нѣматъ своя воля, а изпълняватъ Божията воля. // Такива хора минаватъ за безволни. Споредъ мене пѣкъ безволнитѣ хора, именно, сж разумни. Казватъ за такъвъ човѣкъ: Голѣмъ глупецъ е този, ще го набия. Питамъ: кой учитель, като е билъ и на казвалъ ученицитѣ си, ималъ тѣхното уважение? Кой баща, като е теглилъ ушитѣ на дѣцата си, ималъ тѣхното уважение? И слѣдъ всичко това казватъ, че пржчката е излѣзла отъ рая. За каква пржчка се говори? Прѣди всичко пржчки въ рая нѣмаше. Защо? — Защото тамъ всички пржчки бѣха живи и не позволяваха да ги рѣжатъ. Тѣй щото, като се говори за пржчката въ рая, тя символизира Божията Правда. Значи, Правдата е излѣзла отъ рая, за да управлява хората. Който знае отношенията между фактитѣ и явленията въ свѣта, той разполага съ тази пржчка. Магическа пржчка е тя!

Казвамъ: стремете се всички да уредите своя вжтрѣшенъ животъ: Говорете малко, мислете много! Тревожете се малко, работете много! Когато мисълта се придружава съ

тревоги, тя се осакатява. Както халкитѣ въ една верига вървятъ непрѣкъснато една слѣдъ друга, така и мисълта трѣбва да върви гладко, непрѣривно. Всѣка тревога внася прѣкъсване на мисълта. Ако се извади само една халка отъ веригата, послѣдната постепенно почва да се разпада. Слѣдователно, когато и отъ мисълта се извади само една халка, тя губи своята непрѣривностъ и се прѣвръща въ механическо дѣйствие, или мислене по калпѣ. Правата мисълъ винаги се придружава съ радостъ, и човѣкъ се чувствува господарь на положението си. Като мислятъ, много хора хващатъ главата си, разтърсватъ я, движатъ се, сѣдатъ, но това не е права мисълъ. Нѣкой поетъ сѣда да пише, но не му върви. Хваща главата си, почесва се, става, сѣда, движи се, докато най-послѣ се обезсърди и каже: Поетъ отъ мене не може да стане! Щомъ каже така, Божественото въ него се събужда и му нашепва: Седни и пиши! Отъ тебе поетъ сега, именно, може да стане, защото призна въ себе си, че не си ти, който можешъ да направишъ нѣщо. Този поетъ веднага се вдъхновява и започва да пише. Значи, духътъ диктува на поета, какво да пише и послѣ му казва: Хайде, сега вече можешъ да се подпишешъ вмѣсто мене.

Щомъ става и съ ученитъ хора. Нѣкой ученъ иска да пише по даденъ въпросъ, но не може. Става, сѣда, движи се, докато най-послѣ каже: Отъ мене ученъ човѣкъ не може да стане! Щомъ каже така, духътъ го подкрѣпва и казва: Седни да пишешъ!

Ще пишешъ, каквото ти казвамъ, и ще видишъ, че ученъ човѣкъ ще станешъ. Хайде, подпиши се сега. За тѣзи случаи англичанитѣ иматъ слѣдното изречение: Погрѣшкитѣ и неуспѣхитѣ на хората сж благоприятни случаи за проява на Бога. Съ други думи казано: Тамъ, дѣто човѣкъ скжсва, Богъ започва. Богъ никога не оставя душата да пропадне. Дойде ли човѣкъ до пълно обезсърчение и отчаяние, Той му казва: Започни да работишъ! Азъ ще бжда съ тебе и ще ти помагамъ. Ти ще се проявишъ, ще постигнешъ своитѣ копнежи.

Слѣдователно, всѣки човѣкъ трѣбва да знае, че има духъ въ себе си, авторъ на всичко онова, което той счита невъзможно. Духътъ на хората е цѣненъ въ това отношение, че той ги свързва съ Бога. Той е авторъ на всички нѣща на земята, заради което хората трѣбва да го слушатъ. Щомъ слушатъ духа си, тѣ ще слушатъ и Бога, понеже духътъ е изпълнител на волята Божия.

Имайте високо мнѣние за духа си, като великъ авторъ, като авторитетъ, като тълкувателъ и изпълнител на волята Божия. //

*

7. Лекция отъ Учителя, държана на 3 ноември, 1926 г. София.

*

